

Supuneți-vă deci lui Dumnezeu! – Autor necunoscut

Verset călăuzitor: Iacov 4.7

Iacov 4,7: Supuneți-vă deci lui Dumnezeu!

Omul este o creatură și, prin urmare, o ființă dependentă, căci orice creatură este în mod necesar dependentă de Creatorul său. Ascultarea de Dumnezeu se cuvine deci oricărui om; da, el Îi *datorează* lui Dumnezeu ascultarea și este deci pasibil de pedeapsă dacă își urmează propria voință. Neascultarea și voința proprie din partea sa echivalează cu o răzvrătire directă împotriva lui Dumnezeu. Iată de ce i se spune lui Saul cel îndărătnic: „Pentru că răzvrătirea este ca și păcatul ghicirii și încăpățânarea este ca nelegiuirea și ca închinarea la idoli” (1 Samuel 15.23a).

Dar nu numai că omul este dator să se supună voinței revelate a lui Dumnezeu, dar nici nu are dreptul să judece cu ochi critic căile pe care Dumnezeu îl conduce, sau chiar să stea să judece acțiunile lui Dumnezeu cu el însuși sau cu alții. Supunerea tacită și smerirea sunt partea care îi aparține. Căci „cine ești tu, omule, care răspunzi împotriva lui Dumnezeu? Va spune lucrul întocmit Celui care l-a întocmit: «Pentru ce m-ai făcut astfel?»” (Romani 9.20). Chiar dacă Iov îndrăznește să vorbească împotriva lui Dumnezeu, i se dă răspunsul: „Iată, îți voi răspunde: în aceasta, tu nu ești drept, pentru că Dumnezeu este mai mare decât omul. De ce te plângi împotriva Lui? Pentru că El nu dă socoteală de nici una din faptele Sale.” și: „Cel care se ceartă cu Cel Atotputernic Îl va învăța?” (Iov 33:12, 13; 40.2a).

Nu, locul omului înaintea lui Dumnezeu este în țărână; i se cuvine să pună mâna pe gură atunci când Dumnezeu vorbește și să întrebe cu smerenie: „Ce vrei să fac, Dumnezeule?”. Acest loc este, de asemenea, singurul loc fericit și binecuvântat pentru el. Acolo se simte „în siguranță și liber de orice grijă”. Căci știe că Dumnezeul dragostei *va avea grijă* de toate. El știe că Cel A-tot-înțelept și A-tot-puternic poate rândui totul mult, infinit de mult mai bine decât poate face omul, cu mintea sa îngustă și brațul său slab; într-adevăr, că El, care cunoaște cursul și sfârșitul tuturor lucrurilor de la început, va alege întotdeauna căile potrivite și va folosi mijloacele adecvate, în timp ce omul, care nici măcar nu știe ce-i va aduce următorul ceas, bâjbâie mereu în întuneric.

Și totuși, cât de dificil este pentru om să ocupe acest loc binecuvântat! Încă de când prima pereche de oameni a ascultat vocea înșelătoare a șarpelui și, ieșind din relația sa fericită de dependență față de Dumnezeu, a vrut să devină asemenea lui Dumnezeu, voința proprie a omului a pus stăpânire pe inima sa și i-a guvernat toate acțiunile. Voința proprie și lupta pentru independență și, ca urmare, nedreptatea și violența au caracterizat istoria omului începând de la căderea în păcat; iar voința proprie și aroganța îl vor caracteriza în cele din urmă pe omul păcatului (antihristul). El „va veni în numele său” și „*va face după voia sa* și se va înălța și se va mări mai presus de orice Dumnezeu” (Ioan 5.43; Daniel 11.36).

Da, omul este o făptură orgolioasă, cu voință proprie, care se iubește pe sine mai presus de orice. Nicio cerință nu este mai greu de îndeplinit pentru el decât aceea de a ocupa ultimul loc, de a fi *nimic*. Și vezi, dragul meu cititor, tocmai asta a făcut Isus când a venit pe acest pământ. El, Cel Măreț și Sublim, Creatorul și Susținătorul cerului și al pământului, S-a golit de bună voie de gloria Sa și a devenit un Om dependent și ascultător. În harul Său, El a devenit Slujitorul tuturor. El a fost cel mai blând și smerit din inimă și, prin urmare, în judecata oamenilor, Cel mai disprețuit și

nedemn. El a fost ascultător până la moarte, da, chiar moarte pe cruce. El nu avea o voință rea, care trebuia mai întâi să fie frântă; nu, mâncarea Lui era să facă voia Celui care L-a trimis. Dacă voia lui Dumnezeu era ca El să sufere nedreptatea, El s-a supus fără nici un cuvânt de obiecție. În cele din urmă, când a fost vorba de a bea paharul mâniei lui Dumnezeu, El a spus: „Facă-se nu voia Mea, ci a Ta!”. Chiar și în orele teribile ale suferinței Sale pe cruce, devotamentul și încrederea Sa nu s-au clătinat nicio clipă.

Acum, dragul meu cititor credincios, caracterul lui Hristos ar trebui să se manifeste în tine și în mine. Noi suntem din fire la fel de egoiști, mândri și neînduplecați ca toți ceilalți oameni. Dar în moartea lui Hristos, judecata a fost pronunțată asupra noastră. Acolo, pe cruce, omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El, pentru ca trupul păcatului, întreaga stare tristă și stricată în care ne găseam odată, să fie îndepărtată pentru totdeauna (Romani 6.6). Eul vechi, rău, nu ar trebui să se mai arate, ci natura nouă, viața lui Dumnezeu cu virtuțile și frumusețile ei, ar trebui să iasă la iveală în toate acțiunile și comportamentele noastre, iar chipul frumos al smeritului Isus ar trebui să se formeze în noi pas cu pas. Așa ar trebui să fie, și așa este dorința sinceră, dorința arzătoare a fiecărui suflet sincer.

Dar, vai!, știm cât de departe suntem de acest țel. Dumnezeu știe și El aceasta și, pentru a ne veni în ajutor, ne conduce prin școli, încercări, dificultăți și suferințe de tot felul. El știe cât de mult ne creează probleme voința noastră și cât de mult ea stă în calea adevăratei fericiri a sufletului nostru și de aceea face totul pentru a frânge această voință în noi și a ne elibera astfel de cel mai mare dușman al nostru. O, ce bine este că El ne pedepsește și ne smerește cu atâta credincioșie! Recunoaștem deja astăzi aceasta și Îi mulțumim pentru asta; cu atât mai mult Îl vom cunoaște și Îl vom lauda când va veni desăvârșirea!

Dar Dumnezeu are adesea multe probleme în a-Și atinge scopul binecuvântat cu noi. Sărmanele noastre inimi sunt atât de rele și înșelătoare! Cu mărturisirea pe buze, că numai voia lui Dumnezeu este bună și de dorit, încercăm să o impunem pe a noastră; dacă nu funcționează pe o ușă, încercăm pe cealaltă. Și astfel Îi provocăm credinciosului și milostivului nostru Dumnezeu o cantitate nespuse de mare de muncă și ne pregătim multe căi dureroase și experiențe umilitoare pentru noi înșine.

Voia lui Dumnezeu se opune întotdeauna dorințelor cărnii; și în timp ce noi suntem întotdeauna înclinați să facem concesii minore sau majore cărnii, Dumnezeu Își scrie mereu și fără să țină seama de nimic sentința de moarte asupra ei. Aceasta este dureros, dar necesar; doare, dar produce roade binecuvântate. Da, unde am ajunge dacă Dumnezeu nu S-ar purta cu noi în acest fel? Cum ar fi pacea din inimile noastre dacă El ne-ar lăsa să ne urmăm nestingheriți drumul nostru? De aceea, încă o dată, laudă și închinare fie aduse Numele Lui, pentru că El exercită o disciplină atât de credincioasă și părintească asupra noastră!

Având în vedere această disciplină din partea lui Dumnezeu, Iacov îi cheamă pe concetățenii săi credincioși și, prin aceasta, și pe noi: „*Supuneți-vă deci lui Dumnezeu!*”. Da, numai dacă drumul, pe care Dumnezeu vrea să ne conducă, nu ar fi atât de complet contrar așteptărilor și înclinațiilor noastre; numai dacă Dumnezeu ar vrea să țină puțin cont de sentimentele și dorințele noastre; numai dacă nu ar tăia atât de adânc în carnea noastră și nu ne-ar atinge în punctele cele mai dureroase! O, cât de des semănăm cu un copil răsfățat care nu a obținut ceea ce voia și care acum, nemulțumit, nemulțumit de el și de ceilalți, stă într-un colț și se îmbufnează! Știe foarte bine că tatăl și mama lui nu-i vor decît binele și că nu i-au îndeplinit dorințele pentru binele copilului lor; dar, în ciuda acestui fapt, nu poate ceda și, în timp ce ceilalți copii se joacă fericiți în jurul părinților lor, el stă deoparte, bosumflat, și cu cât stă mai mult timp acolo, cu atât devine mai nefericit.

Supuneți-vă deci lui Dumnezeu! Acesta este scopul final al tuturor căilor lui Dumnezeu cu noi. Atâta timp cât nu este atins, nu există pace în inimă. Suntem ca un animal de tracțiune încăpățânat, care este biciuit și astfel nu face decât să aibă parte de răni mai adânci și mai dureroase. Căci să nu uităm: „Dumnezeu *Se împotrivesc* celor mândri, *dar dă har celor smeriți*” (Iacov 4.6) „Smeriți-vă deci sub mâna puternică a lui Dumnezeu, ca să vă înalțe, la timpul potrivit” (1 Petru 5.6).

Și așa vrea să întreb aici: Este chiar atât de greu să ne supunem Dumnezeului care ne-a iubit atât de nespun de mult, încât L-a dat pe singurul Său Fiu născut pentru noi și care nu Se rușinează să ne numească astăzi copiii Săi? Dumnezeului, a cărui înțelepciune și pricepere sunt la fel de desăvârșite ca și bunătatea și blândețea Sa? Dumnezeului, în sfârșit, fără voia căruia nu cade nici măcar o vrabie de pe acoperiș și care a numărat chiar și firele de păr de pe capul nostru? *Dimpotrivă!* Nimic nu este mai binecuvântat decât să te abandonezi cu încredere copilărească în inima și mâna unui astfel de Tată, să privești la călăuzirea Lui și să te supui voinței Sale. Un copil al lui Dumnezeu poate fi întotdeauna încrezător și fericit. Nu trebuie să se îngrijoreze de nimic; nici nu trebuie să aibă o voință proprie, pentru că Dumnezeul care Își iubește copiii în mod atât de neasemuit are o voință bună și desăvârșită pentru ei în toate lucrurile. El poate cânta în orice moment:

Nu vreau să mă cuprindă
Vreun gând ce mă frământă / Azi pentru viitor.
Condu-mă cu-a Ta mână, / Cu cârmuirea-Ți bună.
Tu ești al meu Mântuitor!

Dar, așa cum am spus, cu regret nu e întotdeauna așa cu noi. Nu suntem *lipsiți de voință* și, prin urmare, nu suntem mulțumiți și fericiți, chiar dacă ne merge bine în exterior. Dar poate că Dumnezeu consideră necesar să ne conducă prin apele necazului, să ne ia ceva, care ne era extrem de drag, să ne distrugă una sau două speranțe în ceea ce privește lucrurile sau circumstanțele pământești, într-un cuvânt, să ne facă să mergem pe un drum care nu este cu nimic mai puțin confortabil și neted. Aceasta este cu siguranță amar pentru carne; dar dacă există încredere în inimă, sufletul nu se va rătăci. El se supune de bunăvoie, știind că toate lucrurile trebuie să lucreze împreună pentru binele său, sub călăuzirea lui Dumnezeu, și că toate căile Sale au ca punct de plecare doar dragostea și harul Său. El cunoaște prețioasele cuvinte pe care Balaam, profetul nedrept, a fost nevoit să le rostească cândva, împotriva voinței sale, cu privire la poporul lui Dumnezeu: „Dumnezeu nu este om, ca să mintă, nici fiu de om, ca să-I pară rău. A zis El și nu va face? Și a vorbit El și nu va împlini? Iată, am primit să binecuvânteț; și El a binecuvântat și eu nu pot întoarce.” (Numeri 23.19,20). Da, Dumnezeu a hotărât să ne binecuvânteze; acesta a fost planul harului Său încă înainte de întemeierea lumii. Cine Îl va opri? Sau chiar ar trebui să vrem să ne opunem împlinirii lui? Nu, ci mai degrabă să ne dea Dumnezeu ca întotdeauna, cu inima smerită, să ne placă căile Lui și să ne supunem Lui, pentru ca binecuvântarea pe care El a intenționat-o pentru noi să nu ne scape!

Am citit recent într-o meditație această frază remarcabilă: „Persoana smerită este singura persoană fericită; ea se bucură de conștientizarea dragostei lui Dumnezeu, care se odihnește asupra ei”. Aceasta este o afirmație frumoasă și adevărată. Numai atunci când suntem mici în ochii noștri, când propria noastră voință este frântă, iar bietul ego cu obiecțiile, îndoielile, dorințele și temerile sale mizerabile este ținut în moarte, ne bucurăm cu adevărat de conștientizarea dragostei infinite și minunate, care se odihnește asupra noastră. Numai atunci suntem suficient de aproape de Dumnezeu, pentru a ne putea odihni liniștiți în El și în dragostea Sa.

Nu este minunat, iubite cititor, că marele și atotputernicul Dumnezeu Se îngrijește de noi, ființe sărmene și slabe, că Se gândește la tot ceea ce îi privește pe ai Săi în drumul lor prin această lume, la ceea ce le provoacă durere sau bucurie, da, că protejează, călăuzește și îngrijește pe fiecare personal zi și noapte și măsoară cu dragoste și grijă părintească cantitatea exactă de bucurie sau durere pentru fiecare? O, cât de mare și adorabil este Dumnezeul nostru! Și El este Dumnezeul și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, în care suntem apropiați de El ca niște copii iubiți.

Nu ne vom supune oare *de bunăvoie* Lui, chiar dacă căile Lui nu ne plac? Vrem să întristăm inima Sa plină de dragoste prin lipsă de încredere, prin neplăcere sau prin voință proprie și neascultare? Nu, mai degrabă să ascultăm cu inima binevoitoare îndemnul scurt, dar atât de important: „Supuneți-vă deci lui Dumnezeu!”. Atunci vom putea și noi să exclamăm împreună cu apostolul Pavel: „O, adânc al bogățiilor și al înțelepciunii și al cunoștinței lui Dumnezeu!” (Romani 11.33) și cu fiii lui Core: „Ferice de cei care își pun tăria în Tine, în a căror inimă sunt croite drumuri! Când străbat aceștia valea plângerii, o prefac într-un loc plin de izvoare; și ploaia timpurie o acoperă cu binecuvântări.” (Psalmul 84,5.6.).

Tradus de la: Botschafter des Heils in Christo 48 (1900)